

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte: Timofti Vladimir
Judecătorii: Toma Nadejda și Țurcan Anatolie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Cașu Teodor în numele părții vătămate Drobîșeva Elena, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2020, în cauza penală în privința lui

Furculiță Diana XXXXX, născută la ***XXXXX***.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 30.10.2019 – 19.12.2019;

Instanța de apel: 13.01.2020 – 19.02.2020;

Instanța de recurs: 10.07.2020 – 09.12.2020.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 19 decembrie 2019, *examinând cauza pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Furculiță Diana* a fost recunoscută vinovată în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, fiind-ui stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 (cinci sute) unități convenționale, ceea ce constituie 25000 (douăzeci și cinci mii) lei.

A fost dispusă încasarea de la Furculiță Diana în folosul statului, cheltuielile judiciare în sumă de 320 (trei sute douăzeci) lei.

2. În sentință, prima instanță a constatat că, la data de 05 iulie 2019, aproximativ la ora 09:45, Furculiță Diana aflându-se la volanul automobilului de model „Mitsubishi Outlander” cu numărul de înmatriculare „XXXXX XXXXX”, deținând permis de conducere pentru categoria/subcategoria din care face parte autovehiculul, deplasându-se în mun. Chișinău, pe șoseaua Hîncești, ajungând la intersecția cu str. Docuceaev, fără a manifesta diligența necesară la trafic, neținând cont de totalitatea factorilor specifici condițiilor rutiere de care trebuie să țină cont fiecare conducător auto în procesul de conducere a autovehiculului, a încălcat prevederile pct. 3 al Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, care

stipulează că „Participanții la trafic sunt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sunt provocate de circumstanțe iminente”, pct. 45, subpct. 1) care prevede că: „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: (a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; (b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; (c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; (d) situația rutieră”; pct. 45) subpct. 2) al aceluiași Regulament care indică că „în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”, pct. 58) subpct. 3) din RCR, care prevede că, „La apariția semnalului verde al semaforului, conducătorul este obligat să cedeze trecerea vehiculelor deja angajate în trecerea intersecției, indiferent de direcția lor de deplasare, precum și pietonilor care finalizează traversarea carosabilului”, art. 22, alin. 4), lit. (b) din Legea nr. 131 din 07.06.2007 privind siguranța traficului rutier, care stabilește că: „participanții la traficul rutier sunt obligați să manifeste un comportament care să asigure fluenta și siguranța traficului, să nu periclitizeze siguranța unor alți participanți la trafic, să nu cauzeze prejudicii mediului înconjurător, proprietății publice sau private”, fapt prin ce, ajungând la trecerea pietonală, la conectarea culorii verzi a semaforului pentru autovehicule, fără a se asigura că nu există careva obstacole și că toți pietonii care erau angajați în traversarea carosabilului pe trecerea de pietoni, au finalizat traversarea străzii, a început deplasarea, ca rezultat, a comis tamponarea pietonului Drobîșeva Elena, care a început a se deplasa pe trecerea de pietoni, de la stânga spre dreapta relativ deplasării automobilului, însă pe care nu a finalizat-o, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr. XXXXX din 29 august 2019 „fractura bazei osului metatarsian I plantei drepte fără deplasare, excoriații la nivelul plantei drepte și degetelor plantei drepte, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contodont dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, condiționează dereglarea sănătății de lungă durată, și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare corporală medie”.

Astfel, prin acțiunile sale Furculiță Diana, a săvârșit infracțiunea prevăzută la art. 264 alin. (1) Cod penal - încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății unei persoane.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Lupașco Artur, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței, cu pronunțarea unei hotărâri noi potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Furculiță Diana, recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 264 alin. (1) Cod penal, să-i fie stabilită prin aplicarea prevederilor art. 65¹ Cod penal și pedeapsa complementară, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an. În rest sentința să fie menținută.

În motivarea apelului, procurorul a menționat că:

- prima instanță și-a motivat greșit soluția de individualizare a executării pedepsei în privința inculpatului și nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, susținând o poziție eronată în ce privește aplicarea față de inculpata Furculiță Diana a dispoziției art. 65¹ Cod penal. Discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut în opinia acuzatorului de stat drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate în privința aplicării pedepsei complementare;

- modul de aplicare a pedepsei complementare potrivit sancțiunii art. 264 alin. (1) Cod penal este cunoscut și din aceste considerente partea acuzării a solicitat aplicarea prevederilor art. 65¹ Cod penal și anume privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an. Instanța de fond nu s-a expus în nici un mod asupra posibilității aplicării prevederilor art. 65¹ Cod penal, întru stabilirea pedepsei complementare deși acuzatorul de stat a solicitat aceasta.

3.2. Avocatul Cașu Teodor în numele părții vătămate Drobîșeva Elena prin care a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit de prima instanță prin care inculpatei Furculiță Diana învinuită în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

În motivarea cerințelor sale apelantul a invocat următoarele aspecte:

- prima instanță nu a ținut cont de personalitatea Dianei Furculiță, or aceasta la data ședinței de judecată, conform cazierului contravențional, înregistrează cel puțin 15 contravenții grave (trecerea la culoarea roșie a semaforului, depășirea vitezei) care în final au condus la comiterea unei infracțiuni;

- pe tot parcursul tratamentului părții vătămate Drobîșeva Elena, inculpata nu s-a oferit să contribuie cu ajutor material pentru a ajuta-o financiar în tratament;

- prima instanță nu a dat apreciere locului comiterii infracțiunii, or gravitatea faptei comise de către Diana Furculiță, denotă un grad sporit de pericol, anume prin faptul că, aceasta a comis infracțiunea tocmai pe trecerea pentru pietoni. Acest fapt denotă ingratitudine față de pietoni, opinând că

Furculiță Diana este un șofer iresponsabil, iar pentru corectarea acesteia, este nevoie să-i fie aplicată obligatoriu sancțiunea complementară și anume privarea dreptului de a conduce mijloace de transport;

- prima instanță nu a dat apreciere comportamentului inculpatei atât la momentul comiterii infracțiunii, aceasta nu a acordat primul ajutor medical, de asemenea aceasta nici nu a chemat ambulanța pentru a manifesta grija față de partea vătămată. Primii care au acordat ajutor părții vătămate, au fost martorii oculari, care au chemat ambulanța;

- prima instanță nu a atras atenția asupra cazierului contravențional al Dianei Furculiță care doar în ultimii ani înregistrează cel puțin 15 contravenții;

- amenzile aplicate Dianei Furculiță începând cu anul 2015 până la moment, nu au atins scopul legii contravenționale și continuarea aplicării sancțiunii pecuniare (amenda) penală care cu nimic nu o constrânge pe Furculiță Diana, duc la concluzia că, sancțiunea sub formă de amendă nu este suficientă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de apel Chișinău din 19 februarie 2020, apelurile declarate de procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Lupașco Artur, și de avocatul Cașu Teodor în numele părții vătămate Drobîșeva Elena au fost respinse ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției emise, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatei care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Reieșind din solicitările formulate în cererile de apel, instanța de apel a menționat că sancțiunea art. 264 alin. (1) Cod penal prevede drept pedeapsă „amendă în mărime de până la 650 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau închisoare de până la 3 ani cu (sau fără) privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 2 ani.

Astfel, din textul sancțiunii date, instanța de apel a conchis că, sancțiunea sub formă de amendă nu este dictată și/sau însoțită de aplicarea pedepsei complementare, întrucât fraza „*cu (sau fără) privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 2 ani*” se referă doar la pedeapsa sub formă de închisoare.

Art. 65¹ Cod penal a cărui aplicare a fost solicitată de către acuzatorul de stat a fost introdus prin Legea nr. 138 din 19.07.2018, în vigoare de la 14.12.2018 și a fost inclus în Partea Generală a Codului Penal, capitolul VII și

reglementează una din pedepsele complementare care pot fi aplicate persoanelor fizice.

Astfel, art. 65¹ Cod penal stabilește că, privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport sau anularea acestui drept constă în interzicerea conducerii oricărui tip de mijloc de transport pe drumurile publice. Privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport poate fi aplicată de instanța de judecată pe un termen de la 1 la 5 ani. Anularea dreptului de a conduce mijloace de transport poate fi aplicată de instanța de judecată, cu redobândirea ulterioară a permisului de conducere, în modul stabilit de lege.

Reieșind din prevederile menționate, instanța de apel a constatat că alin. (3) al art. 65 Cod penal stipulează că privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate poate fi aplicată ca pedeapsă complementară și în cazurile când nu este prevăzută în calitate de pedeapsă pentru infracțiunile din Partea specială a prezentului cod, dacă, ținând cont de caracterul infracțiunii săvârșite de cel vinovat în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în timpul exercitării unei anumite activități, instanța de judecată va considera imposibilă păstrarea de către acesta a dreptului de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate. Art. 65¹ Cod penal nu conține însă asemenea dispoziții. Respectiv, pedeapsa complementară sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport poate fi aplicată doar în cazul în care este prevăzută în calitate de pedeapsă pentru o infracțiune concretă din Partea specială a Codului penal. În speță însă, art. 264 alin. (1) Cod penal prevede posibilitatea aplicării pedepsei complementare sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport doar în cazul aplicării în calitate de pedeapsă principală - pedeapsa cu închisoare, astfel că solicitarea acuzatorului de stat de a aplica în privința lui Furculiță Diana, prin prisma art. 65¹ Cod penal a pedepsei complementare sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport în cumul cu sancțiunea principală de amendă, este lipsită de suport legal.

Cu privire la argumentele din apelul avocatului Cașu Teodor în numele părții vătămate Drobîșeva Elena, instanța de apel a menționat că infracțiunea prevăzută la art. 264 Cod penal se atribuie la categoria celor săvârșite din imprudență, manifestată fie prin sine încredere, fie prin neglijență, iar accidentul rutier se poate produce în orice loc al unui drum public. Respectiv, locul comiterii accidentului rutier nu poate fi apreciat ca fiind o circumstanță care ar agrava răspunderea penală a inculpatei.

La fel, instanța de apel a notat că un autovehicul poate fi privit ca un izvor de pericol sporit în sensul art. 2013 Cod Civil, însă un autovehicul implicat într-un accident rutier săvârșit din imprudență nicicum nu poate fi apreciat ca un mijloc de pericol sporit folosit la săvârșirea infracțiunii, prin prisma art. 77 alin. (1) lit. i) Cod penal.

Mai mult ca atât, instanța de apel a constatat că potrivit rechizitoriului, organul de urmărire penală nu a reținut în sarcina inculpatei Furculiță Diana nici-o circumstanță agravantă, respectiv reieșind din limita învinuirii formulate asemenea circumstanțe nu pot fi reținute nici de instanța de judecată.

În conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

La fel, instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit că infracțiunea săvârșită de Furculiță Diana, conform prevederilor art. 16 alin. (2) Cod penal, face parte din categoria celor mai puțin grave, în privința acesteia au fost reținute cu titlu de circumstanțe atenuante - săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave, recunoașterea vinovăției și contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, iar careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite, inculpata Furculiță Diana atât la locul de trai, cât și la locul de muncă se caracterizează pozitiv, crește și educă de una singură trei copii minori.

Prin urmare, instanța de apel verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatei Furculiță Diana a constatat că, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, corectarea și reeducarea inculpatei Furculiță Diana fiind posibilă prin aplicarea unei pedepse mai blânde din rândul celor alternative și anume sub formă de amendă.

Asupra faptului că Furculiță Diana a fost anterior atrasă la răspundere contravențională, instanța de apel a conchis că în raport cu circumstanțele

atenuante constatate, acesta nu poate servi pentru instanță drept argument plauzibil pentru a aplica față de Furculiță Diana pedeapsa închisorii, în situația în care acest articol prevede încă două categorii de pedepse alternative mult mai blânde, cum sunt amenda și munca neremunerată în folosul comunității.

Faptul că inculpata nu a contribuit financiar la tratamentul părții vătămate, nu poate fi reținut, or, Drobîșeva Elena nu a înaintat în cadrul procesului penal o acțiune civilă față de Furculiță Elena, astfel că instanța de apel a fost în imposibilitate de a constata atitudinea inculpatei în această privință.

5. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, avocatul Cașu Teodor în numele părții vătămate Drobîșeva Elena a declarat recurs ordinar, prin care, fără a invoca unul din temeiurile pentru recurs prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a deciziei instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei.

5.1. În motivarea recursului, avocatul a menționat că:

- de către prima instanță și de către Curtea de Apel Chișinău nu s-a ținut cont de personalitatea inculpatei, or, aceasta la data ședinței de judecată, conform cazierului contravențional, înregistrează cel puțin 15 contravenții;

- infracțiunea a fost comisă cu un mijloc de pericol sporit (automobil), pe trecerea de pietoni;

- pentru corectarea inculpatei, este nevoie să-i fie aplicată obligatoriu sancțiunea complementară și anume privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport;

- pedeapsa sub formă de amendă este blândă în raport cu circumstanțele comiterii infracțiunii;

- până la momentul actual, inculpata nu și-a cerut scuze pentru incidentul întâmplat de la partea vătămată, nu a ajutat-o cu ajutor material și nici nu și-a dat interesul despre starea ei de sănătate.

6. Referință asupra recursului declarat, nu a fost depusă.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către reprezentantul părții vătămate, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de

recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Analizând conținutul recursului declarat de către avocatul Cașu Teodor în numele părții vătămate Drobîșeva Elena, Colegiul penal atestă că acest recurent nu a invocat expres nici unul din temeiurile de drept pentru declararea recursului prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, în esență criticile înaintate referind-u-se la blândețea pedepsei aplicate de către instanța de fond, ce a fost menținută de către instanța de apel.

La acest capitol, Colegiul penal atestă că instanța de apel a constatat și a apreciat corect circumstanțele de fapt și de drept la stabilirea pedepsei, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și cu prescripțiile de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75-78 Cod penal.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și, respectiv, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Sanctiunea art. 264 alin. (1) Cod penal prevede drept pedeapsă - amendă în mărime de până la 650 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau închisoare de până la 3 ani cu (sau fără) privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 2 ani.

Astfel, pedeapsa sub formă de amendă nu este însoțită de aplicarea obligatorie a pedepsei complementare, întrucât fraza „cu (sau fără) privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 2 ani” se referă doar la pedeapsa sub formă de închisoare.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter exceptional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai

în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

În asemenea circumstanțe, Colegiul penal consideră că instanțele de fond și de apel, corect au apreciat atât toate circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatei, precum și posibilitatea și necesitatea aplicării pedepsei cu amendă prevăzute în calitate de pedeapsă din cele prevăzute pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal.

Cu referire la faptul că inculpata Furculiță Diana a fost anterior atrasă la răspundere contravențională, în opinia instanței de recurs, acest fapt nu constituie temei pentru aplicarea pedepsei sub formă de închisoare, așa cum pretinde avocatul părții vătămate, întrucât infracțiunea comisă însăși prevede încă două categorii de pedepse alternative mult mai blânde, cum sunt amenda și munca neremunerată în folosul comunității, astfel pedeapsa sub formă de închisoare urmează a fi privită doar prin prisma prevederilor art. 75 Cod penal, iar la caz nu sa constatat necesitatea aplicării anume a celei mai aspre pedepse.

În ce privește argumentele recurentului cu privire la faptul că inculpata nu a contribuit financiar la tratamentul părții vătămate, Colegiul penal evidențiază că în speță partea vătămată Drobîșeva Elena nu a înaintat în cadrul procesului penal o acțiune civilă față de Furculiță Elena, astfel că instanțele de fond și de apel au fost în imposibilitate de a constata atitudinea inculpatei în această privință.

Astfel, analizând în cumul argumentele invocate de către recurent în susținerea recursului declarat, Colegiul penal atestă că acestea în esență sunt identice celor din cererea de apel, asupra cărora instanța de apel sa expus, complet, argumentat și motivat legal.

În acest sens, Colegiul penal face trimitere la pct. 37 a hotărârii CtEDO din 16.02.2XXXXX în cauza *Albert vs. România*, în care s-a statuat că, art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, nu poate fi interpretat ca impunere de a da un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*cauza Van de Hurk vs Olanda, din 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie printr-un alt mod, să examineze chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă sau a circumstanțelor cauzei, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță

Astfel, instanța de recurs ordinar constatând temeinicia motivării soluției instanței de apel, o însușește integral întrucât această instanță a oferit răspunsuri complete și argumentate tuturor motivelor invocate în cererile de apel.

Având în vedere cele relatate, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, fapt ce impune inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Cașu Teodor în numele părții vătămate Drobîșeva Elena, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Cașu Teodor în numele părții vătămate Drobîșeva Elena, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2020, în cauza penală în privința lui **Furculiță Diana XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **21 ianuarie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie